

Остання Січа

Яків Щоголів

(І. Н. Дерев'янкіну)

Ти бажав знайти руїни,
Де остання Січа вмерла?
Не шукай: доба бігуча,
Як усе, і їх пожерла!

Онде швандяють по хатах
Гречкосії, хлібороби, —
Володільники убогі
Запорозької худоби.

Віл і рало на задвірках;
По тинах горшки і глеки;
На грядках маки червоні
Схнуть і хиляться від спеки.

Сонце гріє, як і гріло;

З плавень тягне вітер вільний;
Плачуть верби й очерети
Обіч берега Підпільни.

Ти не вбачиш ні Покрови,
Де молилася громада,
Ні широкого майдану,
Де гула козацька рада.

І нема тепер нічого,
Що б тобі проговорило,
Як велике товариство
І жило тут, і кипіло.

Там, де полум'ям блискучим
Пронеслось життя козаче,
Смирна ластівка літає,
Ворон іноді закряде.

На могилі та по зорях
Тягне з плавень вітер вільний;
Плачуть верби й очерети
Обіч берега Підпільни...